

Sygn. akt VII Ka 718/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz,

Sędziowie: SO Dariusz Firkowski (spr.),

SO Andrzej Żurawski,

Protokolant: st. sekr. sądowy Jolanta Jankowska

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2015r.

sprawy K. B. i D. B.

oskarżonych przez A. B. o przestępstwo z art. 157§2kk

oraz sprawy A. B.

oskarżonego przez K. B. o przestępstwo z art. 157§2kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej K. B. i obrońcę oskarżonych K. B. i D. B.

od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Węgorzewie z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt V K 83/14

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Giżycku V Zamiejscowemu Wydziałowi Karnemu z siedzibą w Węgorzewie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VII Ka 718/ 15

UZASADNIENIE

Oskarżyciel prywatny **A. B.** oskarżył **K. B. i D. B.** o to, że dnia 26.10.2013 r. w miejscowości P., gm. W. K. B. uderzyła A. B. ręką w twarz, natomiast D. B. - trzymanym w ręku garnkiem, powodując u A. B. obrzęk oczodołu lewego, linijne otarcie naskórka po stronie lewej oraz otarcia naskórka w okolicy lewego łokcia, co jednocześnie naruszyło czynności narządu ciała na czas poniżej siedmiu 7 dni,

tj. o czyn z art. 157§2 kk

Oskarżycielka wzajemna **K. B.** oskarżyła **A. B.** o to, że w dniu 26.10.2013 r. w miejscowości P., gm. W. naruszył nietykalność cielesną K. B. poprzez kilkukrotne złapanie w/w za szyję, szarpanie i rzucenie na ziemię czym spowodował u w/w obrażenia w postaci stłuczenia głowy i kręgosłupa szyjnego, barku prawego oraz okolicy nadłopatkowej prawej z dwoma zsinieniami przedramienia prawego, stłuczenia kręgosłupa L-5, co skutkowało naruszeniem czynności narządów ciała K. B. na czas poniżej 7 dni

tj. o czyn z art. 157§2kk.

**Sąd Rejonowy w Giżycku w V Zamiejscowym Wydziale Karnym w z siedzibą w Węgorzewie
wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2015 r. w sprawie V K 83/14**

I oskarżone K. B. i D. B. uznał za winne tego, iż w dniu 26 października 2013r w miejscowości P. gm. W. działając wspólnie i w porozumieniu naruszyły nietykalność cielesną A. B. w ten sposób, że K. B. uderzyła go pięścią w twarz oraz szczypała go w okolicach szyi, zaś D. B. uderzyła go garnkiem w twarz oraz dwukrotnie w lewy łokieć, czym spowodowały u niego obrażenia w postaci obrzęku oczodołu lewego, Unijnego otarcia naskórka po stronie lewej łokcia, licznych liniowych otarć naskórka szyi po stronie lewej, otarć liniowych naskórka długości 2 centymetrów karku po stronie lewej czym spowodowały naruszenie prawidłowej czynności narządów ciała A. B. na okres poniżej 7 dni, to jest popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 157§2kk i na podstawie art. 66§ 1 i §2kk, art. 67§1kk postępowanie karne wobec obu oskarżonych warunkowo umarzył na okres próby 2 (dwa) lat.

II na podstawie art. 67§3kk orzeka wobec oskarżonych środków karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości na rzecz oskarżyciela prywatnego A. B. w kwotach po 1000,00 (jeden tysiąc) złotych od każdej z oskarżonych.

III oskarżonego A. B. niewinął od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Pełnomocnik oskarżycielki prywatnej K. B., a zarazem obrońca K. B. i D. B. zaskarżył opisany wyżej wyrok na niekorzyść oskarżonego A. B. w całości oraz na korzyść D. i K. B. w całości.

Skarżący wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, poprzez uznanie, iż oskarżony A. B. nie zadawał żadnych uderzeń oskarżycielce prywatnej K. B., nie popychał jej i nie przewracał na ziemię w sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonej K. B. i D. B., a także obrażenia odniesione przez K. B. (stłuczenie głowy, kręgosłupa szyjnego, uraz barku prawego oraz okolicy nadłopatkowej prawej z dwoma zasinieniami przedramienia prawego, stłuczenia kręgosłupa L-5, stłuczenia okolicy rzepekowej prawej kolana) prowadzą do wniosku odmiennego,

- błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż A. B., poniósł działaniem oskarżonych szkodę w wysokości 2.000 zł, w sytuacji gdy szkoda ta nie została określona w toku postępowania ani w żaden sposób udowodniona, co w konsekwencji winno prowadzić do odstąpienia od obowiązku jej zasądzenia od oskarżonych D. B. i K. B.,

- błąd w ustaleniach faktyczny, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż oskarżona D. B., działając wspólnie i w porozumieniu z córką K. B., zaatakowała A. B., w sytuacji gdy z dowodów przeprowadzonych na rozprawie, w szczególności wyjaśnień D. B. i K. B., wynika, iż D. B. swoim działaniem próbowała jedynie zmusić A. B. do zaniechania szarpania jej córki i opuszczenia nieruchomości, co było działaniem w warunkach kotratypu,

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż K. B. wykonywała zdjęcie znajdując się na nieruchomości należącej do p. B., w sytuacji gdy z jej wyjaśnień oraz D. B. wynika, iż znajdowała się na swojej nieruchomości,

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż A. B. podążając za K. B. i wchodząc na teren nieruchomości do niej należącej próbował przesłonić ręką aparat fotograficzny, w sytuacji gdy z wyjaśnień oskarżonej K. B. złożonych na rozprawie wynika, iż A. B. usiłował ją chwycić za szyję, a K. B. w tuż przed tym momentem nie wykonywała żadnych zdjęć,

- błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż K. B. uderzyła A. B. z pięści w twarz, w przypadku gdy oskarżona K. B. wskazuje, iż uderzenie zadane było otwartą dłonią,

- naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 kpk w zw. z 41U kpk, mające wpływ na treść orzeczenia, a polegające na niezasadnym pominięciu przy wyrokowaniu ujawnionych w trakcie rozprawy głównej dowodów w postaci wyjaśnień D. i K. B. w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 26 października 2013 r.,

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Giżycku, V Zamięscowy Wydział Kamy w Węgorzewie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Nie przesądzając ostatecznego wyniku w sprawie wskazać należy, że apelacja jest zasadna w takim zakresie w jakim podniesione w niej zarzuty nakazują uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na wstępie wskazać należy, że A. B. i K. B. w sprawie występują w charakterze wzajemnie oskarżonych a zatem w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku konieczne było wskazanie **ich** wyjaśnień w zakresie stawianych zarzutów. Tymczasem faktycznie (prawdopodobnie z powodu uniewinnienia A. B.) w uzasadnieniu, w zakresie stawianego przez A. B. zarzutu przytoczone są jedynie twierdzenia K. B. i D. B.- porównaj k.144-145. Ponadto jeśli chodzi o zgromadzony materiał dowodowy, to zasadne jest oprócz wskazania treści zeznań świadków dokonanie bardziej szczegółowej ich analizy.

Zatem pomimo wykonania przez Sąd I instancji szeregu czynności procesowych w sprawie wymagana jest bardziej wnikliwa ocena zebranych dowodów, która winna pozwolić na prawidłowe ustalenie stanu faktycznego. Ma to szczególne znaczenie o ile zważy się, że w sprawie zachodzi wzajemne oskarżenie dotyczące zdarzeń z tej samej daty i miejsca. Konieczne jest zatem dokonanie takich ustaleń, które pozwolą na niebudzące wątpliwości określenie kwestii odpowiedzialności oskarżonych pod kątem zarzucanych im czynów.

Z dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń wynika, że faktycznie **do „starcia” stron doszło już na terenie nienależącym do A. B.** Celowym zatem jest przeanalizowanie całości jego zachowania w stosunku do K. B., w szczególności już po tym jak ta ostatnia miała uderzyć go pięścią w twarz. Sam bowiem A. B. nie kwestionuje, że przytrzymał za głowę K. B. i takie zachowanie miało mieć miejsce dwa razy, przy czym A. B. miał ją jeszcze ciągnąć w stronę swojej działki. Z powyższymi okolicznościami wiąże się także kwestia obrażeń, których miał doznać K. B.. Nie przesądzając w tym miejscu znaczenia czasu, w którym oskarżona udała się do lekarza, wskazać należy na istotną sprzeczność, która występuje w tym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku- k.144. Zwrócić bowiem uwagę należy, że Sąd I instancji z jednej strony wskazuje, że „Niewątpliwie (K. B.) doznała wówczas obrażeń ciała, zsinień czy otarć naskórka ponieważ była przytrzymywana przez A. B.” by następnie w tym samym zdaniu stwierdzić, że „tylko że nie były to obrażenia powstałe w wyniku jego ataku”.

Powyższe okoliczności nakazują zatem ocenę postępowania oskarżonych pod kątem podjętych przez nich zachowań polegających z jednej strony na uderzeniu i usiłowaniu uderzenia A. B. przez K. B. a z drugiej strony dwukrotnego przytrzymywania K. B. przez A. B. za głowę pod jego pachą.

Ponadto w zakresie zarzutu stawianego D. B. celowe jest ustalenie, **czy w istocie działała ona wspólnie i w porozumieniu ze swoją córką.** Ta oskarżona nie neguje faktu uderzenia A. B. rondelkiem, jednakże wskazuje, że jedynie chciała pomóc K. B. gdy zobaczyła, że jest ona przytrzymywana przez A. B., przy czym miało to miejsce na terenie nieruchomości jej rodziców. Tym samym ponownej analizy wymaga czy możliwe jest przyjęcie współdziałania obu oskarżonych przez A. B. kobiet czy też ich zachowanie należy oceniać w zakresie podjętych poszczególnych i odrębnych ich czynności. Zwrócić bowiem również należy uwagę na to, że prokurator umorzył postępowanie o czyn z art.158§1 kk – porównaj k.35 w aktach (...).

Także nie przesądzając kwestii czy zasadne byłoby przyjęcie po stronie D. B. zaistnienia obrony koniecznej, co wykluczył Sąd I instancji – k.146, konieczne jest dokonanie ustaleń czy ewentualnie w sprawie tak w stosunku do tej oskarżonej jak i jej córki nie występują okoliczności związane z wzajemnym „odpowiedzeniem” na zachowanie stron co może mieć także znaczenie na konsekwencje w zakresie rozstrzygnięcia o prawnych konsekwencjach zdarzenia z dnia 26 października 2013 r. oczywiście przy ustaleniu sprawstwa oskarżonych.

Wreszcie zauważyć należy, że zasadnie skarżący wskazuje, na wątpliwości związane z nałożeniem na oskarżone obowiązku naprawienia szkody przez wpłacenie na rzecz A. B. kwot po 1000 zł- k.156. Przede wszystkim bowiem ustalenia wymaga czy oskarżony faktycznie poniósł szkodę majątkową związaną z zachowaniem K. B. i D. B. a jeśli tak to na czym ona polegała.

Powyższe okoliczności nakazują dokonanie ponownej oceny zachowań wszystkich trzech oskarżonych co winno pozwolić na dokonanie trafnych ustaleń w sprawie i przy uznaniu ich winy określenie konsekwencji prawnych związanych z przypisanym im postępowaniem przy uwzględnieniu stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz stopniem ich zawinienia.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok uchylono i sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji przekazano – art.437§2 kpk, art.438pkt.1-3 kpk.